

Οὕτω μὲ τοιαύτας ἀμφιβολίας καὶ στενοχωρίας διῆλθεν ἄπλην τὴν νύκτα ἄπυνος. Γραῖά τις δούλη, ἧτις ἔκοιμάτο εἰς τὴν παρακειμένην κλίνην ἐξύπνησε δύο ἢ τρεῖς, καὶ ἤκουσε τὴν Μύρτην στρεφόμενην ἐδῶ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἀναστενάζουσαν ἐλαφρῶς, καὶ ἐλυπηθῆ τὸ κοράσιον νομίσασα ὅτι κλαίει, διότι ἔχασε τὴν εὐνοϊαν τῆς κυρίας ἀπεφάσισε δὲ νὰ ὁμιλήσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν Βαλερίαν καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ συγχωρήσῃ τὴν Μύρτην καὶ νὰ τὴν δεχθῆ πάλιν ὡς θαλαμηπόλον της.

(Ἄκολουθεῖ.)

ΡΟΔΟΝ ΑΧΑΡΙΣΤΟΝ.

Εἰς τὰς Ἄλπεις αὐτὰς τὰς ἐρήμους
Ῥόδα τις φυτουργεῖ εὐανθῆ,
Ἄ εἰς γαίας, νὰ ἴδῃ, γονίμους,
Πᾶς φιλόσθεμος ἐπιποθεῖ;

Πῶς τεσσάρων ἀνέμων δριμύτης;
Τίς ἰσχύς μουσικῆ σταθερά;
Πῶς ψυχρὸς καὶ σκληρὸς σταλακτίτης;
Πῶς χιῶν πολτὰ, παγερά;

Πῶς παράγουσι πάλλευκα Ῥόδα,
Ἄμοιροῦντα σκληρῶν ἀκανθῶν,
Ἐκεῖ ὅπου σπανίως τὸν Ῥόδα
Διαβάτης μεταίρει ἑλθῶν;

Ἐκεῖ ὅπου ἡ λύσσα στοιχειῶν
Ἄγριεῖται, καὶ φρίσσει, ὡς θῆρ,
Ἐκεῖ Ῥόδα τῶν πάντων σπανίων
Φυτουργεῖ τοῦ Κυρίου ἡ χεῖρ.

Καλλιπέταλα Ῥόδα ὠραῖα,
Ῥομιάζοντ' ἀγγέλων μορφάς,
Προσκυνούσας τὸν Πλάστην λαθραῖα
Μὲ κυμάνσεις πολλὰς καὶ στροφάς;

Ἄνθολόγος λοιπὸν ὡς τὰ βλέπει,
Ἐν πολλῇ κολυμβᾷ χαρμονῇ.
Καὶ προσκλίνων ἀπληστῶς ἐν δρέπει.
«ὦ! Τὶ σπάνιον Ῥόδον!» φωνεῖ.

«Ἄβρον Ῥόδον, σὺ μόνον δὲν φέρεις»
«Ὀπλ' ἀκάνθινα, βέλη χλωρά.»
«Ἄν λοιπὸν σὲ λυτρώσω θὰ χαίρῃς»
«Τοῦ τυράννου σου τούτου Βορρά;»

Ἐλθὲ Ῥόδον—ἰδοὺ σ' ἐκφυτεύω
Νὰ σὲ βάλω εἰς γόνιμον γῆν.
Ἐγὼ μόνος μου θὰ σὲ κλαδεύω.
Καὶ ποτίξω ἐσπέρας κ' αὐγῆν.

Τί ἀπέγινε; Μὴ ἐμαράνθη,
Ψυχὴν ἔχον μεστὴν πικριῶν;
Ἢ μὴ σύρριζον κατεξηράνθη
Μητρικῆς γῆς τὸ γάλα πῖον;

Οὐδαμῶς ἄλλ' ἐθάλαφθη, ἐτράφη,
Φυτευθὲν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν.
Εἰς τὰ εὐφρρα ταῦτα δ' ἐδάφη,
Ἄντι μάννα, τοῦ διδιδεῖ χολῆν.

Φεῦ! ἄντι μὲ τερπνὰς εὐωδίας
Κατὰ πᾶσαν Ζεφύρου πνοὴν
Ν' ἀνταμείβῃ τὰς τόσας θωπείας,
Τῷ παράγει αἱμάτων Ῥοήν.

Ἄν δέ, διὰ νὰ μυρίσῃ,
Κύψῃ Ῥόδον νὰ δρέψῃ μικρὸν,
ὦς τις ὄφις ἀκάνθινος νυσσει
Εὐεργέτιδας χεῖρας πικρὸν.

Νῦν τὸ στέλεχος κατεξωπλίσθη
Ἐκ πολλῶν νυσσουσῶν ἀκανθῶν
Ἄνθολόγος δ' ὁ τάλας ἐπλήσθη
Δι' ὀδύων, ἄντι δι' ἀνθῶν.

Καὶ τυφλοῖς τὸ μυστήριον δῆλον.
Εἶναι τῶν ἀχαριστῶν εἰκὼν
Οἱ πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ φίλον
Ἄποδίδουσι φόρον κακόν.

Ἐν Πειραιεῖ, 15 (12) 1889.

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΥΡΙΟΣ.

«Εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου!» ἔκραξε νέος τις μὲ ὑπερηφάνειαν, ὅταν φίλος τις προσεπάθει νὰ τὸν καταπέσῃ νὰ παύσῃ ἀπὸ μίαν ἐπιχειρίσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσει. «Καλὰ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ φίλος, ἀλλ' ἐσκέφθης ποτὲ πόσον ὑπεύθυνος εἶναι ἡ θέσις αὐτῆς; Ἐσκέφθης ὅτι μία τοιαύτη θέσις ἔχει μεγάλην εὐθύνην;»

«Ὁ κύριος πρέπει νὰ σχεδιάξῃ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γείνη καὶ νὰ προσέχῃ ὥστε νὰ γίνεταί καλῶς. Πρέπει δὲ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ κάλλιστα ἀποτελέσματα διὰ τῶν καλλίστων μέσων. Πρέπει νὰ προσέχῃ εἰς τὰ ἐμπόδια καὶ τὰ ἀπρόοπτα, καὶ νὰ ἐπιτηροῇ ὥστε πᾶν πρᾶγμα νὰ πηγαίῃ ὀρθῶς, ἄλλως θὰ ἀποτύχῃ.»

«Ναί!, νὰ ἦσαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σου πρέπει νὰ ἔχῃς καθαρὰν τὴν συνειδήσιν σου, νὰ καλλιεργῆς τὴν καρδίαν σου, νὰ κυβερνᾷς τὸ ἦθος σου, νὰ διευθύνῃς τὴν θέλησιν σου, καὶ νὰ διδάσκῃς τὴν κρίσιν σου. Εἶσαι κύριος πολὺ δυσκόλου ἔργου, καὶ ἐὰν δὲν ἐξουσιάζῃς ὅλα ταῦτα, αὐτὰ ἐπὶ τέλους θὰ σὲ ἐξουσιάζουν.»

«Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου,» ἀπεκρίθη ὁ νέος, καὶ τώρα θὰ παραιτήσω τὴν ὁποίαν ἔχω κατὰ νοῦν ἐπιχειρίσιν. Ὁ Σαουλ ἠθέλησε νὰ ἦναι κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἀπέτυχε, ἀπολέσας τὴν βασιλείαν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του. Ὁ Ἡρώδης ἐπὶ—

σης ὁ Ἰούδας ὁμοίως. Κανείς δὲν εἶναι ἱκανὸς διὰ τοιοῦτον ἔργον. Εἰς εἶναι ὁ μόνος Κύριος, ὁ Χριστός, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ὅλοι πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα, καὶ τότε ὅλα θὰ πηγαῖνουν καλὰ!

Ἡ ἀγάπη ὁδηγός.

Πρὸ πολλῶν αἰώνων—κατὰ τὸ ἔτος 1096—ἐγένετο μεγάλη ἀναστάσις εἰς ἄσπιν τὴν Εὐρώπην. Ὁ—λοι—μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πένητες, βασιλεῖς καὶ γεωργοὶ ἐσηκώθησαν νὰ ἐκστρατεύσουν εἰς τὴν Παλαιστίνην, διὰ νὰ ἀποδώσουν τοὺς Σαρακηνοὺς ἢ Μωαμεθανοὺς ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον. Τὸ κίνημα τοῦτο καλεῖται εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ πρώτη Σταυροφορία. Δυστυχῶς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐξεκίνησαν, πολλὰ ὀλίγοι ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα των· πολλοὶ ἀπέθανον ἀπὸ τὰς κακουχίας καὶ στερήσεις καθ' ὁδόν, ἄλλοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν μάχην, καὶ ἄλλοι πάλιν ἠχμαλωτίσθησαν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν καὶ ἔμειναν πολλὰ ἔτη δούλοι καὶ ἀνδράποδα αὐτῶν. Μεταξὺ τῶν αἰχμαλωτισθέντων ἦτο καὶ νεαρός τις Ἄγγλος, ὁστις, γενόμενος ἀνδράποδον πλουσίου τινὸς Σαρακηνοῦ ἠναγκάσθη νὰ ἐργάζεται καλλιερῶν τὸν κήπον τοῦ κυρίου του. Τοιαύτη ἐργασία δι' ἓνα πολεμιστὴν ἦτο πολὺ ἐξευτελιστικὴ, τοῦτο δέ, καθὼς καὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ νὰ ἐπανακτήσῃ ποτὲ τὴν ἐλευθερίαν του, ἔκαμαν τὸν νέον πολὺ μελαγχολικόν.

Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρίου τοῦ πολλάκις περιεπάτει εἰς τὸν κήπον καὶ παρετήρει τὴν μελαγχολίαν του. Ἐλάβε δὲ συμπάθειαν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν της καὶ τῷ ὠμίλει ἐνίοτε λόγους παρηγορητικούς. Αὐτὸς δὲ τῆς διηγείτο πολλὰ περὶ τῆς μακρυῆς του πατρίδος. Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη ἤρχισε νὰ σκέπτεται πῶς νὰ τῷ δώσῃ μέσον νὰ δραπετεύσῃ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μέρος ὅπου ἦσαν, ἦτο παράλιον, κατάρθωσε νὰ τῷ εὕρῃ θέσιν εἰς ἓν ἕνον πλοῖον τὸ ὁποῖον ἐπεριμένετο εἰς τὸν λιμένα. Τὴν νύκτα λοιπὸν ἀνοίγει τὴν θύραν

τοῦ κήπου, δίδει εἰς τὸν δούλον ὀλίγα χρήματα καὶ τῷ λέγει· «Ἰδοὺ, ἐπίστρεψον εἰς τὴν Ἀγγλίαν σου!»

Αὐτὸς κατ' ἀρχὰς δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἀφήσῃ ἐκεῖνην νὰ ὑποστῇ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς της. Ἄλλ' ἡ κόρη ἐπέμενε, ὥστε ὁ νέος τὴν εὐχαρίστησε μὲ δάκρυα καὶ τῇ εἶπε, «Τότε καὶ σὺ πρέπει νὰ δραπετεύσῃς ταχέως· νὰ ἔλθῃς δ' εἰς τὸ Λονδίον καὶ νὰ ζητήσῃς τὸν Βέκκετ, καὶ ἐγὼ, θὰ σὲ νυμφεύω!»

Ὁ νέος ἀφίκετο ἀσφαλῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ κόρη ἔμεινε εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐπὶ τινα χρόνον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὸν χωρισμὸν τοῦ ὄθεν μίαν νύκτα ἐδραπέτευσε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὸν ἠγαπημένον της.

Δύο μόνον λέξει

Ἄγγλικὰς ἐγνώριζε— «Λονδίον» καὶ «Βέκκετ», τὰς ὁποίας εἶχε μάθει παρ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, καὶ ἐπαναλαμβάνουσα αὐτὰς ἐπορεύετο. Ἐπιβὰσα Ἀγγλικοῦ πλοίου, εἶπε, «Λονδίον», καὶ ὁ πλοίαρχος τὴν ἐδέχθη καὶ τὴν ἔφερον ἀσφαλῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Φθάσασα ἐκεῖ καὶ εὐρούσα ὅτι ἡ πρωτεύουσα ἀπέχεν ἀκόμη πολὺ, ἐξεκίνησε περὶ, λέγουσα εἰς ὁποιοδήποτε συνήντα, «Λονδίον». Τέλος ἐφθασεν εἰς τὸ Λονδίον, τὸ ὁποῖον τότε δὲν εἶχε βεβαίως 4,000,000 κατοίκων ὅπως τὴν σήμερον, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη πόλις. «Βέκκετ, Βέκκετ», ἤρχισε τότε νὰ λέγῃ ἡ ἑνὴν κόρη, καὶ οἱ διαβάται ἐκύτταζον μὲ ἐκπληξίν. Ἐπὶ τέλους ὅμως κάποιος γνώριμος τοῦ Βέκκετ ἐνόησε ποῖον αὐτὴ ἀναζητεῖ καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς ἐκεῖνον. Ὁ Βέκκετ τὴν ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς μὲ δάκρυα συλλογιζόμενος πόσα δεινὰ ὑπέφερον ἡ

Ἡ ἀγάπη ὁδηγός.

πιστὴ αὐτὴ κόρη· ταχέως δὲ καὶ τὴν ἐνυμφεύθη.

Οὗτοι ἦσαν οἱ γονεῖς τοῦ διασήμου τῆς ὀπιοῆς ἐκείνης Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κανταβριγίας, Ὁμαῖ Βέκκετ.

Ἡ ἀνωτέρω ἱστορία ἐλήφθη ἐκ τίνος παλαιοῦ Ἀγγλικοῦ βιβλίου, εἶναι δὲ καθ' ὅλα ἀληθὴς καὶ ἀξιόπιστος. Τὸ αὐτὸ βιβλίον προσθέτει τὸ ἕξ ὡς ἐπιμύθιον εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην· «Ὅπως τὸ ὄνομα τοῦ ἠγαπημένου της ὠδήγει τὴν κόρην ἐκεῖνην ἕως τὸν ἀνεῦρε διὰ μέσου πολλῶν περιπετειῶν, οὕτως ὁ Λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἡμέτερος· ὁδηγός, διὰ μέσου τῶν παρασκευῶν τοῦ κοσμικοῦ βίου, εἰς τὸν λιμένα τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ ἀναπαύσεως.»